

župní správní komise, resp. ministr-plnomocník sám, nebyl by tedy žalovaný úřad ani s hlediska tohoto zákona kompetentním osobovati si rozhodování v této věci.

Nelze posléz nepoukázati k tomu, že — pokud jde speciálně o velký majetek pozemkový, který byl státem zabrán — jsou zákonem záborovým a dalšími zákony příbuznými, platnými pro celou republiku československou dány s **hlediska pozemkové reformy** přesné a všeobecně závazné normy o přípustnosti zcizení, pronájmu a jiných transakcí s tímto majetkem, jak byly v první části tohoto nálezu vyloženy, a že tedy dlužno jen v nich hledati východisko při řešení všech sporných otázek.

Ježto dle nich žalovaný úřad neprávem předpokládal svoji kompetenci ke zkoumání účinnosti smlouvy pachtovní ze dne 8./10. října 1915, bylo naříkané rozhodnutí ke stížnosti Polnohospodářského cukrovaru účast. spol. v Seredu jako strany smluvní zrušiti dle § 7 zákona o správním soudě.

Tím odpadá potřeba i možnost zabývati se s ostatními vývody stížnosti, zejména i s námitkou vadnosti řízení a s námitkami proti věcnému odůvodnění naříkaného rozhodnutí.

Č. 746.

Vyživovací příspěvky: * Nárok příslušníků legionáře dle § 4, odst. 1, posl. věta zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. předpokládá, že vyživovací příspěvek již před převratem byl přiznán a zastaven.

(Nález ze dne 5. března 1921 č. 2664.)

Věc: Alois a Marie B. v Podivíně (adv. Dr. Alfr. Nettel z Prahy) proti vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okresní vyživovací komise v Hodoníně.... zamítla žádost stěžovatelů o doplacení vyživovacího příspěvku za syna Aloise, jenž byl dne 10. března 1917 povolán k vykonávání vojenské povinnosti.

Zemská vyživovací komise v Brně.... odvolání nevyhověla z důvodu, že žádostí je uplatňován nárok na vyživovací příspěvek za dobu před 28. říjnem 1918, a nárok ten, hledíc k ustanovení §u 4 zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. nemá opory v zákoně.

O stížnosti.... uvážil nejvyšší správní soud toto:

Zákon ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., jenž upravuje podmínky nároku na vyživovací příspěvek proti státu československému, stanoví v §u 4 v š e o b e c n o u z á s a d u, že vyživovací příspěvek za dobu před 28. říjnem 1918 nepřislúší. Z tohoto generálního principu uznává též předpis jedinou výjimku: Příslušníkům vojnů, jimž byl vyživovací příspěvek zastaven z toho důvodu, že povoláný přešel z bývalého rakousko-uherského vojska k československým legiím nebo k vojsku dohody, nebo jimž byl zastaven z jiného politického důvodu, patří nárok na doplacení vyživovacího příspěvku ode dne zastavení. Předpokládá tu tedy zákon, že vyživovací příspěvek byl již přiznán, a že výplata jeho z po-

litických důvodů byla zastavena. Jsou výjimkou z všeobecného principu, že stát československý vyživovací příspěvků za dobu před 28. říjnem 1918 neplatí, nemůže tato norma dle všeobecně platících interpretačních pravidel býti vykládána extensivně, a nepřipustným je také analogické použití této normy na případy příbuzné povahy.

Naříkané rozhodnutí vychází z předpokladu, že stěžovatelé domáhají se nároku na vyživovací příspěvek za dobu před 28. říjnem 1918 a stěžovatelé nechávají tento předpoklad svojí stížností nedotčeným, takže předpoklad ten podle ustanovení prvního odstavce § 6 zák. o správním soudě tvoří basi, na které stavěti musí i nejvyšší správní soud.

Je nesporné — stěžovatelé ve stížnosti tuto okolnost opětně připouštějí — že stěžovatelům nebyl vyživovací příspěvek za syna Aloise po jeho odchodu na vojnu před 28. říjnem 1918 vyplácen, a že jim také výplata vyživovacího příspěvku nebyla z politických důvodů zastavena.

Byť i pravdou bylo tvrzení stěžovatelů, že syn jejich Alois, upadnuv v polovici roku 1918 do italského zajetí, přešel k československým legiím v Itálii formovaným, schází nároku stěžovatelů na doplacení vyživovacího příspěvku za dobu před 28. říjnem 1918 obě podmínky, jak je dle úvah výše uvedených vyživovací zákon v § 4 předpokládá, že totiž vyživovací příspěvek byl již stěžovatelům přiznán, a že byl později z politických důvodů zastaven.

Naříkané rozhodnutí, když nárok ten zamítá podle § 4 vyživ. zákona z důvodu, že jde o nárok na vyživovací příspěvek za dobu před 28. říjnem 1918, je tedy v souhlasu se zákonem, a slušelo stížnost zamítnouti, aniž bylo s procesualního hlediska nutným obírat se oněmi námitkami stížnosti, jež týkají se otázky závislosti a ohrožení výživy stěžovatelů odchodem synovým za vojenskou povinností.

Č. 747.

Zabírání bytů: * Byt, který ponechán byl k obývání pouze na úprosu (*precario modo*), nelze podle analogie § 8 č. 9 lit. a) zák. o zabír. bytův obcemi zabrat jako byt pronajatý.

(Nález ze dne 5. března 1921 č. 2670.)

Věc: M. k. v Olomouci (adv. Dr. Řehulka z Olomouce) proti nájemnímu úřadu v Olomouci o zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Město Olomouc zabralo v domě M. k... byt o 4 pokojích používaný Vilémem K. z důvodu, že majetník bytu Adam P. má více obytných místností, než mu dle zákona náleží.

Odporu nebylo vyhověno.... Nájemní úřad postavil se na stanovisko, že osoby, užívající bytu *precario modo*, nelze počítati mezi členy domácnosti, a že proto mají stejné postavení jako podnájemníci tam, kde jde o počítání přespočetných místností po rozumu §§ 5 a 8 č. 9 bytového zákona.